

ikke den virkelige Interesse for den blot multige, saa dog den sande Interesse for den blot tilsyneladende. Hertil maa svares, at dette vel undtagelsesvis kan være saa, men at Forflagets Ordning dog gjør det muligt for den i Sandhed Interesseserede (Forloveren) at hævde sin Ret, nemlig ved at betale Fordringshaveren, i hvis Sted han da indtræder, medens der efter den ovenfor bestridte Ordning ikke bliver noget Middel for Kreditor til at hævde sin virkelige Interesse overfor en Forlover, som negter sit Samtykke til Afforden, hvis han ikke ligefrem vil give Afkald paa sin Tiltale mod denne. Sagens sande Sammenhæng er den, at det udelukkende beror paa Forholdene i det enkelte Tilfælde, om enten Fordringshaveren eller Forloveren er den i Sandhed endelig Interesseserede, og da dette ikke lader sig bestemme, før Affordforhandlingen finder Sted, er der ingen anden Udvei end i Overensstemmelse med Retsforholdets Natur at holde sig til, at Fordringshaveren for Tiden er den Interesseserede og derhos anvise Forloveren et Middel, (nemlig at betale), hvorved han, hvis han finder det fornødent, kan værne om sin Interesse. Man maa stole paa, at Forholdet gennem denne Ordning vil udvikle sig saaledes, at det i Regelen bliver den virkelige Interesse, som faar Lov til at gøre sig gjældende. Hvad her er sagt om en Kreditor, som har Forlover, finder ogsaa Anvendelse paa Kreditors Forhold til Skyldnerens Medskyldnere. Søvrigt optaa de ovenfor berørte Vanfælgigheder ikke, naar Forloveren eller Medskyldnerne ikke have Regres til Skyldneren; i saa Fald vil Ingen betvivle, at Reglen i § 112 er stemmende med Forholdets Natur.

Naar Afforden er stadfæstet, kan Skyldneren fordrø sig Voet overgivet til fri Raadighed efter de nærmere Regler i § 120. For denne Overgivelse af Voet maa selvfølgelig udredes de sædvanlige Extraditionsgebyrer.

Kurator maa derefter aflægge Regnskab til Skyldneren; for at fremtvinge denne Forpligtelses behørig Opfyldelse har Forflaget efter den norske Konkurslovs Exempel i § 121 foreslaaet, at, hvis Regnskab ikke er aflagt inden 14 Dage, taber Kurator, forsaavidt Eksterretten ikke i Voets særlige Betskaffen maatte

finde Anledning til at tilstaa ham en længere Frist, Ret til Honorar.

I Regelen er den af Eksterretten stadfæstede Afford, affet fra Tilfælde af Paakaanke (§ 138), irrevokkelig. Naar det imidlertid senere oplyses, at der af Skyldneren enten med Hensyn til Affordens Indgaaelse eller iøvrigt med Hensyn til Konkursen er udvist et forbryderisk eller svigagtigt Forhold, bør dette kunne medføre Affordens Omstøelse, dog af Hensyn til dem, der efter Afforden have indladt sig med Skyldneren, kun indenfor en vis Tidsgrense. Herom handler Forflagets § 122. Efter den franske og preussiske Konkurslov maa de Fordringshavere, som ville have Afforden omstødt, gjøre dette Krav gjældende under Form af en Provokation til Konkursbehandlingens Gjenoptagelse. Andre Konkurslove, f. Ex. den norske, ordne Forholdet paa en simplere Maade, og det er denne Ordning, som i det Bessentlige er optaget i Forflagets § 122. Ved at gjøre Provokation til Konkursens Gjenoptagelse eller egentlig til ny Konkursbehandling, da de senere tilkomne Fordringshavere ikke kunne udelukkes til den eneste Maade, hvorpaa de fornærmede Fordringshavere kunne gjøre deres Ret gjældende, opnaar man vistnok den Fordel, at alle Fordringshavere blive vidende om Affordens Ugyldighed og satte istand til at gjøre deres Ret gjældende ved Anmeldelse i Voet, ligesom man derved affjærrer den Enkelte, som er i Stand til at bevise Affordens Ugyldighed, Afgang til at komme de øvrige Fordringshavere i Forløbet. Men det kan dog neppe anses for nødvendigt eller rigtigt af disse Grunde at fravige de almindelige Regler om Maaden, hvorpaa man gjør sine Retfælgigheder gjældende; det vilde være underligt, om man vilde forbyde den Bedragne at indtale sin Ret mod Bedrageren paa sædvanlig Maade af den Grund, at foruden ham ogsaa Andre ere blevne bedragne, og der er saa meget mindre Anledning til at paabyde Konkursbehandling, som det ikke er givet, at Voet nu er utilstrækkeligt. Den enkelte Kreditor maa altsaa kunne angribe Afforden og forfølge sin Ret ved sædvanlig Rettergang. Da det, der angribes, ikke er Eksterrettens Stadfæstelse af Afforden, men selve denne, der ligesaa lidt som et offentlig Forlig kan betragtes som en judicial Akt, kan